

РЕШЕНИЕ

№ 1643

гр. София, 11.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав,
в публично заседание на 19.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **3402** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал.2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба вх. № 8051 от 02.04.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № Г 3004 от 09.03.2012 г. и вх. № Г 2924 от 08.03.2012 г. по описа на ОПП - СДВР, подадена от Т. А. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 1001/296/07 от 28.09.2009 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т.4, във вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от началника АНД О”ПП” при СДВР.

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като посочените 8 бр. наказателни постановления в нея, не са влезли в законна сила, защото не са връчени по съответния законов ред. Твърди, че не е извършвал никакви нарушения, както и че има постоянен адрес, на който не са му били изпращани за връчване описаните в заповедта наказателни постановления. В хода на съдебното производство редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – началникът на О”ПП” при СДВР, редовно призован не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена на основание чл. 4 от Наредба № I – 139/2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на МПС и нарушенията, за които

се отнемат (отм.). За да издаде, оспорения административен акт, ответникът е посочил, че са налице 3 (три) броя влезли в сила наказателни постановления (НП) с номера както следва – НП 91816 от 31.08.2005 г., с което са отнети 10 контролни точки, връчвано на 03.10.2005 г. и влязло в сила на 11.10.2005 г.; НП 174859 от 08.01.2007 г. с отнети 16 контролни точки, връчено на 02.03.2007 г. и влязло в законна сила на 10.03.2007 г.; НП 1001/296/07 от 03.04.2007 г. с отнети 16 контролни точки, връчено на 10.03.2008 г. по реда на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН и влязло в законна сила на 18.03.2008 г., или общо отнети 42 контролни точки.

Оспорената заповед е мотивирана с факта, че Т. А. И. не е изпълнил задължението си по чл. 157, ал.4 от ЗДвП да върне свидетелството си за управление на МПС, тъй като е загубил правоспособността си и са налице материалноправните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, ал.1 от ЗДвП.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото изброените по-горе НП и представената административна преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149 от АПК вр. с чл. 172, ал. 4 от ЗДвП 14 - дневен преклузивен срок, изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. “а” се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Компетентността на началника на отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция “Полиция” (СДП) по издаване на процесната заповед произтича от нормата на чл. 52а, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) вр. с чл. 9, ал. 1, т.1 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР), с чл. 12, ал. 1 от ППЗМВР и с чл. 40, ал. 1 от ППЗМВР. Съгласно чл. 52а, ал. 2, т. 4 от ЗМВР Главна дирекция „Охранителна полиция” осъществява контрол на безопасността на движението по пътищата, на техническата изправност и регистрацията на моторните превозни средства, на водачите на моторни превозни средства и на пътнотранспортните произшествия. Видно от чл. 9, ал. 1, т.1 от ППЗМВР Главна дирекция "Охранителна полиция" осъществяват законово регламентирани дейности на определената им територия. В чл. 12, ал. 1 от ППЗМВР са посочени структурните звена, сред които са и отделите, а нормата на чл. 40, ал. 1 от ППЗМВР предвижда, че те се ръководят от началници, какъвто е и издателят на оспорената заповед.

При издаването на заповедта, с която на оспорващия е наложена ПАМ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в нарушаване на чл. 59 от АПК.

Оспорената в настоящето производство заповед е издадена на основание чл. 171, т.4 от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено, че Т. И. не

е изпълнил задължението си по чл. 157, ал. 4, а именно, че в качеството му водач, на когото са отнети всички контролни точки, е загубил придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Отнемането на контролните точки е обвързано с наличието на предпоставките на чл. 3, ал.1 и ал.2 от Наредба № Из – 1959/2007 г., според която норма за контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

По делото не се спори, че първите две наказателни постановления са връчени лично, а третото по реда на чл. 58 от ЗАНН.

Нормата на чл. 58 от ЗАНН предвижда в ал.1, че препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение, а в ал.2 е регламентирана хипотезата, при която нарушителят или поискалия обезщетение ако не се намери на посочения от него адрес, а новият му адрес е неизвестен, наказващият орган отбелязва това върху наказателното постановление и то се счита за връчено от деня на отбелязването. От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят не е намерен на посочения от него адрес, като опитите в тази връзка са единични, след което се извършва отбелязване на датата на връчване. Не са ангажирани писмени доказателства за изследване на втората кумулативна предпоставка по ал.2 – установяване дали е налице нов адрес на наказаното лице и дали същото е извършвало промяна в адресната си регистрация.

съдът съгласно чл. 157, ал. 4 от ЗДвП намира, че на водач, на когото са отнети всички контролни точки губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на МВР. Отнемането на контролните точки е релевантен факт, с чието проявление възниква публичното право на административния орган да приложи ПАМ, като из земе свидетелството за правоуправление на цитираното в заповедта основание с цел да преустанови извършвано правонарушение. След като отнемането на съответния брой точки настъпва по силата на закона (чл. 157 ЗДвП), с обективизиране на предвидените по закон предпоставки административният орган е бил длъжен да наложи ПАМ с преустановителен характер. При това положение оплакване, че ответникът неправилно е приложил материалния закон, не се оправдава от фактическа страна.

Съгласно чл. 172, ал. 4, вр. с ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност, като обжалването на заповедите се извършва по реда на АПК. Следователно законодателят е свързал прилагането на ПАМ с издаването на съответния акт, а не с неговото съобщаване и изпълняемост. Административният акт произвежда действие от момента на неговото издаване, т. к. правните му последици настъпват тогава, поради това, че волеизявлението на административния орган, обективизирано в акта е насочено към промяна на определени правоотношения, такива, каквито са към момента и за в бъдеще. Правната сила на акта съществува от датата на неговото издаване, но се проявява посредством неговото изпълнение, с което реално се осъществява и промяната в правоотношението. Самото изпълнение е свързано с узнаване (връчване) на акта и се реализира в по-късен момент от пораждаване на правното му действие. Ето защо принципът на административното правосъдие, че законосъобразността на административните актове се преценява към момента на тяхното издаване, освен ако със закон не е установено друго, е приложим на общо

основание и в конкретния случай. ЗДвП не установява друго и законосъобразността на оспорената заповед следва да бъде изследвана към датата на нейното издаване.

По отношение на наведените подови в жалбата, че се оспорват и трите наказателни постановления, настоящият съдебен състав не е компетентен да се произнесе, тъй като производството по тяхното обжалване се провежда по реда на ЗАНН. По тези съображения жалбата в тази ѝ част следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото прекратено.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ по жалбата на Т. А. И., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 1001/296/07 от 28.09.2009 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т.4, във вр. чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, издадена от началника АНД О”ПП” при СДВР.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Т. А. И. в частта, с която оспорва следните наказателни постановления - НП 91816 от 31.08.2005 г.; НП 174859 от 08.01.2007 г. и НП 1001/296/07 от 03.04.2007 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. Дело № 3402 по описа за 2012 г. на Административен съд – София град, I – во отделение, 8 – ми състав в тази му част.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: